

Arany János:

A lepke

**Zöld lepke, mint hulló levél,
Melyet tovább legyint a szél,
Nem száll virágot lepni meg,
Csak lenn, az út porán libeg.**

**Nincs feltűnő bársony meze,
Csilló-pora, fény-lemeze,
Virágkorát most éli bár:
Oly színhagyott köntösbe' jár.**

**Volt napja, volt, négy, tán, öt is,
Hogy izlelt ő szerelmet is;
Most a jövőnek hint magot;
Nem fél, hogy a láb rátapod.**

**Szegény! ha rátoppantanék,
Pusztulna ő s egy nemzedék;
De oly bizalmas ott alant:
Mért bántsam a kis gondatlant?**

**Élj, lepke! Éld múltó nyarad,
Ha még egy-két napod marad:
Jöhet vihar nagy-hirtelen,
S megfagysz esőn, hideg szelen.**

**Köszönd, hogy már tekintetem
Földhöz lapúl, nem föl vetem:
Ha bátran még fenn hordanám,
Rád is tiportam volna tán.**

**Mért nézzek a magasba fel?
E szép világ: egy köd-lepel;
Nem látom az ég madarát,
Csak téged itt s útam porát.**

**Nem a pacsirtát, aki szánt;
A napnak áldott fénye bánt;
De az anyaföld szintelen
Fakóján megnyugszik szemem.**

**Sorsom pedig, s egy méla gondatlant
Egemből már a földre vont?
De nem remény-magot vetek:
Azt nézem: hol pihenhetek?**